

De moeder van Koen is ziek

ETZ (Elisabeth-TweeSteden ziekenhuis) Tilburg

Hoi! Ik ben Koen. Ik ga zo naar het ziekenhuis, want mijn mama is ziek.

Ga je met me mee?

Het lijkt net alsof ze niet ziek is, want ze heeft geen pyjama aan. En mama ligt ook niet in bed. Gek hè?

Weet je waarom mama niet in bed ligt?

Mama heeft geen koorts of pijn, maar ze heeft moeilijke gevoelens. Soms is ze verdrietig en soms

ineens bang.

Om beter te worden hoeft ze niet in bed.

De dokter weet nog niet wanneer mama weer beter wordt.

Als mama minder verdrietig is, mag ze naar huis. Ik hoop dat mama snel weer naar huis mag. Dan eten we pannenkoeken!

Een lekkere stapel pannenkoeken!

Hou jij ook van pannenkoeken?

Als ik bij mama op bezoek ga, doet ze wel eens raar. Ik snap dat niet altijd. Dan ben ik bang dat ik iets stoms heb gedaan.

Maar dat is niet zo! De dokter en de verpleging hebben mij verteld dat mama af en toe raar doet door haar ziekte.

Als mama ziek is, voel ik me soms verdrietig.

Dan vertel ik alles aan mijn beer Tom of ik bel opa. Opa luistert altijd naar me en vertelt me leuke verhaaltjes. Dan hoef ik even niet aan mama te denken.

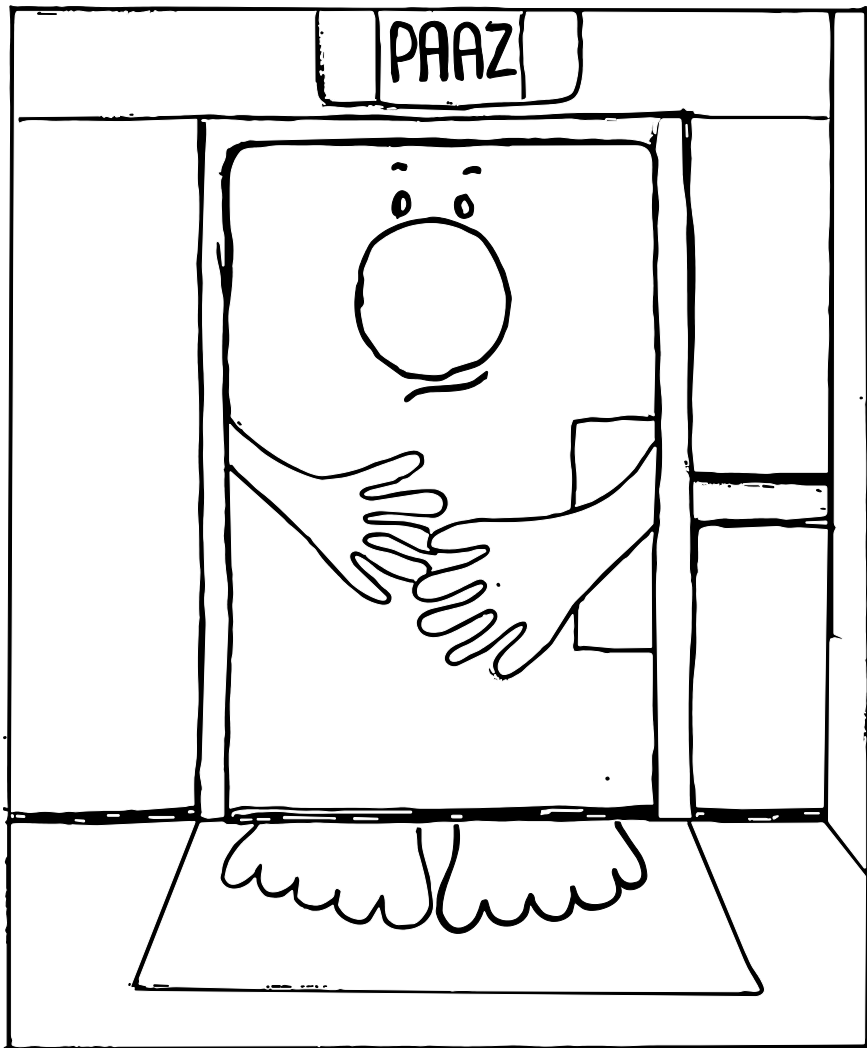
Of ik ga met mijn vriendje Mark spelen. Dan maken we hutten in de tuin of kijken we naar een leuke video.

Ook maak ik wel eens een tekening van wat ik heb gezien. Daar praat ik dan met papa over.

Bij mama in het ziekenhuis is de deur dicht. Weet je waarom?

Omdat de mensen soms zo in de war zijn, dat ze niet meer weten wat ze doen. Dan doen ze rare dingen. Ze lopen dan soms weg en kunnen verdwalen.

Daarom gaat de deur dicht. Om de mensen die het even niet zo goed meer weten te beschermen.

Mama mag ook wel eens een weekend naar huis. Wij noemen dat altijd oefen-weekend.

Mama is nog niet helemaal beter, maar kan dan vast weer een beetje wennen aan thuis. Dat is nodig voor mama om helemaal beter te worden.

Soms denk ik wel eens dat niemand naar me wil luisteren. De dokter en verpleging hebben gezegd dat dat niet klopt!

Er zijn altijd mensen die naar me willen luisteren. Als ik bang of boos of verdrietig ben, mag ik altijd naar de dokter en de verpleging toe!

Lief hè?

Op school durfde ik eerst niet goed over mama te praten. Maar de meester zag dat ik me soms verdrietig voelde. Toen heb ik hem alles verteld.

De meester kent zelf ook iemand die erg verdrietig en somber is. Ik kan altijd met hem praten. Dat vind ik erg fijn.

Als de kinderen in de klas soms iets stoms zeggen, dan helpt hij me ook. Samen met mijn beste vriendje Mark.

Nu ga ik naar Mark toe. We gaan samen met de Lego spelen. We bouwen een heel groot ruimteschip!
Doei!

Tekst: Femke Straatsma
Ilse van Iersel
Illustraties: Maaïke Remery

Psychiatrie, 41.256 03-19

Copyright® ETZ
Afdeling Communicatie
Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.